

דברי הכפר

שיקול דעת מגיע מניסיון חיים,
וניסיון חיים מגיע מחוסר שיקול דעת

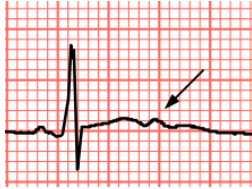
ג'ים הורנינג

גיליון מס' 2595 א' כסליו תש"פ * 29 נובמבר 2019

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

שלום לכול החברים. / בני גולדברג

לאורך שנותיי הרבות כחבר הקיבוץ, אין זה ממנהגי, לכתוב או לפנות אליכם מעל דפי העלון או בכלל, אבל הפעם החלטתי - שלאור המצב שמטריד אותי מאוד כבר תקופה ארוכה - אין ברירה אלא לשתף אתכם במחזה שעובר בראשי.

כאדם המתפרנס רוב ימיו הבוגרים בכלכלה ובניהול בחברות עסקיות אני מוצא הרבה קווים מקבילים בין התנהלות נכונה של משפחה, לבין זו של חברה שרוצה להמשיך ולשמר את הישגיה בעבר - כדי שיעמדו לה גם בעתיד לרווחת בעליה, עובדיה, בניה, חבריה, וכו'.

אחרי ההקדמה הדי ארוכה הגיע העת לעבור לעיקר הדברים: אצל כול חברה מצליחה, עם הנהלה המבינה שלא לעולם חוסן, נערך מפעם לפעם תהליך שנקרא בשפה המקצועית - S.W.O.T analysis בראשי תיבות, כלומר איבחון וניתוח של החוזקות - (strength) חולשות (weakness) הזדמנויות (opportunities) ו...איומים (threats). ישבתי עם עצמי ועשיתי את המהלך עלינו - קיבוץ (קהילה) כפר הנשיא.

חוזקות - אנו חברה רב גילית בריאה, יצרנית, ושוקקת חיים, שבנתה מקום לתפארת, קולטת בנים ומצטרפים חדשים, המחזיקה בערכים חברתיים משותפים כמו דאגה לזולת, שיוון ערך האדם, איכפתיות ושימור הסביבה. אנשים המאמינים בצדקת הדרך, ורוצים מאוד להמשיכה ולהנחילה לטובת הדורות הבאים! . אנו חיים בחבל ארץ מקסים שרוב עם ישראל מגיע אליו כמחוז לטיולים הנאה וחופש, מין חו"ל מקומי במרחק שעה-שעתיים נסיעה מרוב אזורי הארץ.

חולשות - מחסור חמור במקורות הכנסה, קופת מזומנים פנויים להשקעה ופיתוח ריקה. חברה מזדקנת עם שיעור גבוה של פנסיונרים מצד אחד, וצרכים פנסיוניים עולים וגוברים. מחסור בכוחות כלכליים ומנהיגותיים פנימיים דבר המצריך שימוש במיקור חוץ יקר מצד אחד ופחות מעורב בחיי היומיום מצד שני על כול המשתמע מכך...

הזדמנויות – הזדמנויות פריצה והתקדמות תמיד נמצאות באוויר אבל צריך להיות מוכן ופתוח לזהותן בזמן אמת כדי לרתום אותן לטובת התפתחות עתידית. לצערי אנו עושים הרבה פחות מידי ולכן על פי רוב מפספסים. בלי להיות ציני או בעל רצון להוצאת הרוח מהמפרשים, אני יכול להגיד בבטחון: מכאן אפשר רק לעלות...

איומים (סכנות) – אסור לתת לתמונה הפסטורלית להטעות. אנו יכולים בקלות למצוא את עצמנו במצב של חדלות פירעון (פשיטת רגל) כך שנאבד את הכוח להחליט על חיינו, לדאוג לעזרה הדדית לנזקקים, לגל עזיבות של כוחות צעירים ואי רצון של אנשים טובים להגיע ולהצטרף. כסף ועושר אינם חזות הכול אבל מחסור חמור כמו זה שאנו חווים בשנים האחרונות הם ממש סכנה קיומית!

אפשר כמובן להיכנס יותר לפרטים, אבל אתם חיים כאן בדיוק כמוני ויודעים את

הדברים לא פחות טוב ממני - אולי להיפך.

אז אם התמונה פחות או יותר ברורה ומוסכמת נשאלת השאלה: אז מה עושים? ולמה עכשיו? הרי המצב לא חדש... או בקיצור מה בוער ???

קצת נתונים כלכליים כמו שביקשתי וקיבלתי לאחרונה בשיחות שהיו לי עם יוסי כץ יו"ר ההנהלה שלנו. בכוונה הדגשתי את המילה קצת כיוון שאנחנו לוקים מאוד בשקיפות ובקבלת נתונים ודוחו"ת מפורטים בזמן אמת.

המחזור הכספי של הקהילה שלנו נע סביבות ה-15-13 מיליון ש"ח בשנה. מחזור נמוך לכול הדיעות לקהילה בסדר הגודל שלנו.

לאורך השנים האחרונות יצאו מידינו (נמכרו) נכסים לא מעטים כשהבולטים בהם הם המפעל (נותרו בידינו 13% בלבד), בית יהונתן, המשתלה, הלולים, מבנים ובתים, וכעת מדובר גם על תשתיות הביוב והמים המצריכות השקעה ענקית שבסופה אם נעמוד בהן (לא בטוח) לא יהיו יותר שלנו.

הוצאת כול הענפים/העסקים האלה מידינו מורידה הרבה ממטלות הניהול השוטף ועבודת הנהלת חשבונות שהתבקשה כאשר הנכסים הללו היו בידינו, אלא שהצרה (מחדל) שלא רק שהוצאות ההנהלה וכלליות לא פחתו אלא מהנתונים שבידי עומדות על כ- 2.800,000 מיליון ש"ח בשנה, מתוכם: הוצ' הנהח"ש כולל הוצ' ישירות, הוצ' פיקוח ובקרה, ליווי גזבר, וכו' מעל 1,000,000 ש"ח! כמו כן הוצ' ניהול חיצוני קרוב ל - 800,000 ש"ח!!! שיעור מוגזם לעניות דעתי - שפחות רלוונטיות... אבל ברור שאין לנו המקורות/האפשרות וה... צורך לעמוד בהן. כמו גם הוצ' משפטיות אדירות ללא בקרה שקיפות ופיקוח.

כתוצאה ישירה מכך, לא עומדים לרשותנו מקורות אותם ניתן להפנות לצרכים האמיתיים שלנו. יזמות, פיתוח, השקעות, חינוך, תרבות, בריאות, ורווחה (פנסיה).

עם סיום כהונתו של ברוך, היו בקופת הקרן שבנינו ממכירת נכסים (בתים) כ- 8,000,000 מיליון ש"ח שנגוזו כמעט במלואם!!!

כמובן שבמצב הזה לא ניתן היה לדבר על הפחתה במיסוי הגבוה שאנו משלמים ועל מיסוי זה אמור להצטרף בקרוב מס משפחתי חדש בשיעור של כ-200 ש"ח לחודש למשך של 10 שנים! (שיפוץ תשתית ביוב ומים (ללא חשמל)...

פיתוח יזמות עסקית ויצירת מקורות הכנסה נוספים וחדשים הם צו השעה כדי לשמור על הקיים ולהתקדם אל עבר עתיד מבטיח. לא כול שנה (לצערי הגדול) נזכה שההכנסה מהאבוקדו למשל תפתיע אותנו.. אגב אני בעד לתגמל הצלחות והישגים ועידוד למצוינות. זה רק יכול להועיל לכולנו.

לכן לדעתי:

1. בעדיפות עליונה נכון יהיה לטפל **בנושא חברתי**, מציאת מכנה משותף ובית משותף לכול סוגי האוכלוסיה.
פנייה לגורם חיצוני המתמחה בנושא שיעביר איתנו ביחד תהליך חברתי מקיף וכללי, שבסיומו נוכל לגבש לעצמנו אמנה חברתית, שתגדיר יעדים ומטרות אליהם אנחנו שואפים ורוצים להגיע.
2. בעדיפות עליונה גם **התחום הכלכלי**. שינוי השיטה והתאמת ההוצאות ביחס סביר להכנסות. (הוצ' כלליות של 2,800,000 מש"ח מוגזמים בכול קנה מידה.)
3. בעדיפות גבוהה ולראשונה אצלנו: לתקצב ולמנות אדם מתאים לחיפוש מקורות הכנסה ופרנסה לאוכלוסיית הקיבוץ שלנו.

אני בטוח שבכוחות משותפים ורצון טוב של כול החברה הטובה שלנו,
נוכל להבטיח את עתידנו המשותף.

זה בידינו!!!

בברכה - בני גולדברג

איש עסקים מצליח חייב להיות מדען, מהפכן, אפוטרופוס של ענייני החברה ובורר בבעיות תעשייה.

ג'ון וונאמייקר

כסף, אחרי הכל, הוא דבר פשוט ביותר. כסף הוא בסך הכל חלק ממערך התחבורה. הוא אמצעי פשוט וישיר להעברת טובין מאדם לאדם.

הנרי פורד

שלום לכולם, / ארז מירב

תודה לכל מי שהגיע לערב ההסבר ותודה לכל מי שהעיר והאיר.

אנחנו מתקדמים עם התכנון של שכונת האבוקדו, כפי שהוצג בערב ההסבר. התכנון אושר גם בוועדת תכנון. התכנון כולל חיבור ציר ירוק בין הקרוואנים להרחבה, והתוויה של מספר מתחמי מגורים שיאפשרו גמישות עתידית באופן מיקום המגרשים והגישה לרכב בתוכם. כביש טבעתי יהווה את ציר הגישה העיקרי למתחם, וכביש המערכת הקיים בין שכונת הקרוואנים לישוב יהפוך לדרך פנימית, כאשר תינתן לישוב אופציה לקטוע אותה בעתיד סמוך לקרוואנים ע"מ לא לאפשר חציה וע"מ להפנות רכבים לכביש הטבעתי.

בנוסף, הוצגו הבעיות והאפשרויות בתכנון בית העלמין. בגדול, יש לתכנן את בית העלמין בצפיפות רבה יותר. רק ע"י תכנון שכזה נוכל לאשר אותו ולקבל תקציבים.

בהמשך יוצגו לקהילה כל ההתקדמויות בנושא זה ובנושאים אחרים. צירפתי באתר של הקיבוץ את המצגת שהכין דסמונד קפלן, מתכנן התב"ע.

אשמח לענות לכל שאלה במייל:

erez@architecture.org.il

ארז

על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• ככה זה התחיל

אחרי שסיפרתי על ראשיתו של החוג לספרות, הגיעה השעה לספר איך התחילו קבלות השבת בבית יונתן:

ההתחלה הייתה קשורה לחוג לספרות. קרול בילגורי, שניהלה אז את בית יונתן בקשה אותי לקיים את החוג גם לדיירי הבית. אמרתי לה שאנסה, וניסיתי. הגעתי בוקר אחד לבית והבאתי אתי סיפור של אמנון שמוש. מיד הבנתי, שכנראה לא נכון יהיה לקרוא את הסיפור בשלמותו, והתחלתי לספר אותו. BIG MISTAKE.... תוך כדי הסיפור הבנתי שזה לא כל כך מתאים, ושהיכולות שלי לספר סיפור שסופר מוכשר כתב, הן עלובות ביותר. בסוף הפגישה, אזרתי אומץ ושאלתי את הנוכחים אם הם מעוניינים בהמשך. אחת הדיירות, קראו לה צביה, אמרה לי בנימוס: "תראי, אנחנו די עסוקים פה..." הבנתי את הרמז.

מזל שלא וויתרתי. בימים שקדמו לפסח החלטתי להביא לדיירי הבית את ההגדה של פסח. פשוט עברנו על ההגדה, דילגנו על המלל ושרנו את השירים. זאת הייתה הצלחה גדולה. הבעיה הייתה שבשעות הבוקר היה הרבה רעש מסביב (במטבח, בחוץ ובכל מקום). המסקנה הייתה כפולה: לעבור לשעות אחר הצהריים, ולשיר שירים. מכאן נולד הרעיון של קבלת שבת בבית יונתן. הכנתי חוברת הפותחת ב"ויכולו השמים", וממשיכה ברשימת שירי שבת. יום ששי אחד פניתי לדיירתי, שלא השתתפה בשירה, ושאלתי אותה אם יש שיר שהיא הייתה רוצה להוסיף לחוברת והיא אמרה מיד: "ירושלים של זהב". ומאז אנחנו מסיימים את פרק השירה בכל יום ששי בירושלים של זהב.

השירים השונים שאנחנו שרים מזכירים לי בכל שבוע חברים שלנו שהיו אתנו שם, והם איתנו היום בזיכרונות...

• מתיחת פנים

בימים אלה מתבצעת עבודת חידוש מראה הבניין הציבורי שלנו. קבוצת בני משק, שאולי עדיין לא נולדו, כשהבניין הוקם, עמלים בצביעת קומת הכניסה והמשרדים של בניין "חדר האוכל". שאלתי את אלון פרימוסט למי מגיע הקרדיט, והוא ענה לי: ריטה, אנחנו רק מבצעים. אז תודה וכל הכבוד לריטה, לאלון, ללי קפלן ולמורדי על פעולה חשובה זאת שנותנת לנו תחושת התחדשות, וזאת כמובן בנוסף לפעילות שבקומה מעל, ב"לב הקיבוץ".

• We don't need no education?

ארבעים שנה מלאו לשיר האלמותי של פינק פלויד, מתוך הסרט "החומה". שיר שהרעיד את אמות הסיפים, ושהייתה בו מחאה (בחלקה, די מוצדקת, לטעמי)

כנגד בתי הספר, כנגד התנהגות של מורים (חלקם, כמובן). NO DARK. SARCASM IN THE CLASSROOM, מעורר צמרמורת.

אל דאגה, יש לי הרבה מה לאמר להגנת בתי הספר, ויום אחד אולי אכתוב איך שתי האמירות שלי משתלבות, וזה לא מפחית כהוא זה מהעוצמה של השיר ומהרושם שעשה מאז ועד היום.

בשבוע שעבר, הייתי בשוק בחצור הגלילית. בסטיונר צעיר שהכריז בקול על הסחורה, אמר גם, ושוב בקול רם: "אני הוצאתי את האחים שלי מבית הספר, ונתתי לכל אחד מהם בסטה בשוק, והיום יש לכל אחד מכונית, שחבל על הזמן". חשבתי על השיר, ולמרות שאני מאמינה שכל עבודה מכבדת את בעליה (את זה למדתי בבית הספר), ממש לא הרגשתי שזאת האלטרנטיבה לבית הספר. חשבתי על אותם אבות, ואימהות, יהודים וערבים, אשכנזים ומזרחיים, שעבדו בפרך, חסכו אוכל מפיהם, על מנת שילדיהם יקנו דעת, ילכו לבית ספר, ואחר כך לאוניברסיטה, והיום הילדים האלה הם מהנדסים, רופאים, עורכי דין, הייטקיסטים, מורים ומרצים באוניברסיטאות. למרות הביקורת והמחאה, עדיין אני מאמינה בחינוך והשכלה.

• **בואו לפגוש את ניר מאיר מזכ"ל התנועה הקיבוצית:**
ביום רביעי הבא, 4.12.19 בשעה 17.30 ב"לב הקיבוץ". הכניסה מהמדרגות הרחבות.

תמר

תגובה לפינתה של תמר וולפין / רתם איילון

בגיליון דברי האחרון (בפינת "על דא ועל הא") כתבה תמר וולפין:

"כלים חד פעמיים:

ציבורים הולכים וגדלים בארץ ובעולם, מצמצמים או מפסיקים כליל את השימוש בכלים חד פעמיים. איכשהו קשה לי לראות את הדתיים והחרדים המקפידים על כשרות וכשרות לפסח, מעדיפים את טובת הסביבה על פני הכשרות, וכך נראה עוד הרבה ערמות של כלים חד פעמיים במדינתנו.

אני תומכת בהחלטה, להפסיק לספק כלים ח"פ באירועי תרבות שלנו, אבל אני חושבת שלא נכון היה להחליף אותם בכלים קנויים שצריך כל הזמן לשטוף. הצורך לשטוף את הכלים גורם למתח מיותר, ומפיל על המארגנים עול כבד ומיותר, ולציבור חוסר נוחות מהמצוקה של המארגנים. אני חושבת שהכיוון צריך להיות שלהבא לאירועים אלה, כל אחד יביא את הכלים שלו. אולי כדאי למכור סטים של הכלים הרב פעמיים שנרכשו, לאפשר למי שרוצה לסמן את הכלים האלה, וכל אחד שמגיע לאירוע יביא עמו את הכלים שלו, כפי שאנחנו עושים בארוחות ערב שבת במועדון. זה לא יפחית מההנאה מהאירוע, ויצמצם את המתח ותחושת חוסר הנוחות שהתעוררה באירועים האחרונים."

תשובתי לך תמר –

התהיות שהעלית על הכתב בשבוע שעבר, אכן צפו ועלו מהקהילה ומחברי ועדת תרבות. תודה על התייחסותך לנושא, אנו ננצל את העלאת הנושא כדי להודיע, שלאחר מחשבה עמוקה תוך שימת דגש על איכות הסביבה, טובת הקהילה ושימור מתנדבים הוחלט שמעתה והלאה הקהילה תהיה אחראית להבאת כלים רב-פעמיים לאירועי התרבות. הכלים שרכשה ועדת תרבות, יוצעו למכירה במחירי עלות עבור מי שמעוניין. הודעה מפורטת, האם יש צורך להביא כלים תינתן לפני כל אירוע. (ישנם אירועים שמתקיימים בלב הקיבוץ שבהם ישולבו כלים של המקום לטובת האירועים).

אנו מנסים ללמוד ולהשתפר, בכדי לאפשר אירועים מהנים, ירוקים וקהילתיים.

בברכת 2020 גדושה באירועים שמחים ו(כמעט) חנוכה שמח,

רתם איילון בשם ו. תרבות.

שבת שלום.

האדום שלי והאדום שלך – האם למציאות יש ממשות

ללא אנשים שיסכימו עליה?

קהילה בקשר- קהילה תומכת / שיפי מתתיה

קהילה בקשר הינו שרות מטעם עמותת ותיקי הגליל אשר כוללת שירותי רפואת חרום וכן מענה חברתי- תרבותי במסגרת מפגשים חברתיים וטיולים בארץ ובחו"ל.

רפואת החרום במסגרת זו כוללת ייעוץ רפואי טלפוני, הפניות לבי"ח, *פינוי באמבולנס, *ביקורי רופא, מענה טלפוני ואפליקציה למענה מכל מקום בארץ, וכן התקנת לחצן מצוקה בבית להשלמת הכיסוי.

(*פינוי באמבולנס וביקור רופא בהשתתפות עצמית)

מבחינת הפעילות החברתית- תרבותית מוצעים טיולים ומפגשים חברתיים אחת לחודש, בדרגות קושי שונות ובעלות מסובסדת לחברי קהילה בקשר.

בחודשים האחרונים לקחתי על עצמי את תפקיד ריכוז קהילה בקשר אצלנו בכפר הנשיא וכיום אני הכתובת עבורכם חברי קהילה בקשר בכל נושא שקשור- תקלות בלחצן המצוקה, בירור לגבי טיולים וחיבור עם עמותת ותיקי הגליל ובמסגרת תפקידי אני מגיעה מפעם לפעם לביקור בבתים.

אתם מוזמנים לפנות אליי לתיאום ביקור במידה ועולה צורך או רצון ואשמח להגיע.

חברים שאינם חברי קהילה בקשר ומתלבטים בנוגע ללחצן מצוקה בבית או לחלופין, מעוניינים בטיולים ויציאות מטעם העמותה, מוזמנים גם כן ליצור איתי קשר לשוחח בנושא.

ניתן ליצור איתי קשר בנייד: 054-2882573

אשתף אתכם, שבחודשים האחרונים נתקלנו בבעיות רבות בכל הקשור בלחצני המצוקה:

לחצני המצוקה מחוברים לקווי הטלפון, ועם המעבר לרשת התקשורת החדשה צצו הבעיות... מכשירי הלחצנים מיושנים ובעת המעבר לרשת התקשורת הדיגיטלית אשר בוצעה בקיבוץ, עלו קשיים בהתאמות של התקשורת המיושנת והתקשורת המתקדמת שהותקנה אצלנו.

המצב היה מורכב, ולקח קצת זמן, אבל פעלתי בשיתוף פעולה עם אלירן, מנהל חברת קוואמטק, אשר היה מגוייס מאוד, ללוות ולסייע עד למציאת פתרון לבעיה.

יחד עם אלירן, לא וויתרנו...

הוא הגיע במיוחד מספר פעמים, השקיע שעות רבות ועבד יחד עם הצוות הטכני של המוקד הרפואי ועם הצוות הטכני של חברת קוואמטק, עד למציאת פתרון מלא לבעיה!! ואכן הבעיה נפתרה!

מציאת הפתרון הטכני- טכנולוגי חסך מאיתנו את הצורך בשדרוג המערכת של לחצני המצוקה (דבר שהיה מסתכם במאות שקלים מכיסו של כל חבר... ומזה כמובן רציתי להימנע).

חשוב לי לציין את המחוייבות שהפגין אלירן למציאת פתרון הולם ולמתן מענה מלא ברמת השרות שנותנת החברה. מבחינתי זה לא ברור מאליו! ועל כך הערכתי הרבה!!

בנוסף, נגולה אבן מליבי בידיעה שכעת לחצני המצוקה עובדים בבתי החברים בצורה תקינה ואיכותית.

שנדע ימים שקטים, בריאות מיטבית לכל ובשורות טובות,

ומזכירה שהנכם מוזמנים לפנות אלי,

שיפי

פינת זיכרון | דודו פלמה

קולו ליווה את נעורינו שהיו יפים לפעמים, ולפעמים קצת פחות.
הוא היה מין טרובדור כזה. גבוה. גופו הארוך נע ונד לצדדים.
היה בו קסם נבוך כזה. מכמיר לב. לעתים יכול היה להיות נורא
מצחיק. היו לו עיניים רכות וקול מלטף של קטיפה. אני לא מכיר אף
בן אדם שכעס עליו. אולי חוץ משמוליק קראוס שרצה פעם להרביץ
לו. הוא מת היום לפני שש שנים. וקראו לו איינשטיין, אריק איינשטיין.

אריק איינשטיין. צייר: דודו פלמה

רחלי ומעין

כעימות "בלב הקיבוץ"

לאחר תקופה ארוכה של שקט, בעיקר משום שהיינו עסוקות בפרויקטים אחרים, הצלחנו להגיע סופסוף למסיק שנדחה ונדחה. והשנה מסקנו הרבה יותר מאשר בשנים קודמות, וכל זה קרה בעיקר הודות ליד המכנית שמוסקת את הזיתים ללא לאות ולא מפסיקה עד שאחרון הזיתים נופל מהעץ על המשטח שמתחתיו. כל מה שנותר לנו לעשות זה רק לאסוף את הזיתים לשפוף אותם לשולחן עגול שבמרכזו רשת מעוגלת כמו סל, כאשר העלים והענפים נושרים מבעד לרשת ומשאירים בה רק את הזיתים.

מי שעשה את שולחן הפלא הזה היה אילי הש"ש מהשומר החדש. כשהחבר'ה של השומר החדש הגיעו לעזור במסיק, אמרתי שהייתי רוצה שיהיה לי שולחן כזה שיעזור להפריד את העלים מהזיתים. אילי שמע ושאל "את באמת רוצה אחד כזה?" "כן" עניתי. ותוך שעה הוא הכין את השולחן שהגשים את ייעודו להפליא עד תום המסיק. המון תודה אילי!

ותודה גם לכל מי שבא לעזור ולתמוך בנו השנה. וכעת אתם מוזמנים לבוא לקנות שמן זית משובח וטעים, חף מריסוס, ללא תוספות שמן אחר או חומרים אחרים. חשוב לציין שהכסף עבור השמן ייכנס לתכנית לרכישת מכונות חדשות לנגריה החדשה שלנו שהולכת וקורמת עור וגידים בלב הקיבוץ.

במקביל למסיק המשכנו במלוא הקצב את העבודה על חדר הספורט (מה שפעם היה המטבח) ועכשיו אפשר להגיד שהגענו אל הישורת האחרונה. השבוע שטפנו את הפרקט מהאבק שהצטבר עליו וכבר התקיים בו חוג יוגה.

תודות: לעודד כץ שנכנס ראשון בעבודות השיפוץ וטיפול בקירות והתקין דלתות. לאלברט ואריק שהתקינו חשמל ותאורה כדי להאיר את האולם. תודה לעודד כץ, לעופר שחרור, יובל עזריה, קובי צייכנר ועוד כמה חבר'ה מהמכינה וצוות תגבור שכלל את גבי טנא, צח שמואלי, אפרים ויונתן בולטר שהתנדבו לעזור ביציקת הרצפה לפני שהיא צופתה בפרקט.

מה שנותר לנו עדיין להשלים זה את קיר הטיפוס. עודד גייס צוות רציני שכולל את שוני, יבין, ראג'אן ויובל עזריה שבונים כעת את קיר הטיפוס. בהתנדבות כמובן. עכשיו אנחנו מחפשות מתנדבים שישהו בחדר הספורט בזמן פעילות כמשגיחים.

בין כל הדברים המופלאים הללו, התקיימו בלב הקיבוץ גם ימי הולדת ובר-מצוות, תערוכות, ועוד ועוד אירועים. בקיצור לא היה זמן לנשום, וטוב שכך.

בעקבות פניה מההורים, שבימי שלישי, שזהו יום שהילדים חוזרים בו מוקדם יותר מבית הספר, הילדים יבואו לאכול ארוחת צהריים בלב הקיבוץ ולאחר מכן ימשיכו בפעילות בלב הקיבוץ עד השעה 16:00. וכך קורה שבכל פעם שהילדים מגיעים עם איריס המדריכה של כיתה א' והורה מתנדב, אנחנו מצטרפות אליהם לארוחה פלוס הפעלה, ונוצרת פעילות ואווירה ממש טובה. וכיף גדול לראות את הילדים אוכלים ולאחר מכן משחקים ונהנים.

אבל עדיין חסרים מדריכים לתלתון ומי שיודע על אחד או אחת כאלה שיפנה לגל סער מנהל הקהילה, כי אנחנו משוועים לעוד מדריכים. בתלתון הבוגר למזלנו יש את החבר'ה הנהדרים של השומר החדש שתומכים בטלי המדריכה של התלתון הבוגר.

ביום רביעי השבוע התקיימה פגישת הכרות עם השינשנים של השומר החדש במועדון.

חשוב לי לספר גם על ההרצאה המרתקת של טומי על אוליפנט והקריסטל דלפים. בכל פעם שאני שומעת אותו אני מבינה מחדש שיש לנו כאן בכפר הנשיא אוצר שיודע לרקום בעדינות רקמת תחרה של סיפור שנובע מידע מקיף ורחב אופקים. כשלושים חברים וחברות הגיעו למועדון ובמשך שעה ויותר היו מרותקים לסיפור שסב את העולם והסתיים בראש פינה. בקרוב מאוד תתקיים שוב הרצאה שלו ואני ממליצה בחום לציבור לבוא למועדון ולהיות שותף בהרפתקאות של טומי. כמובן שיש גם כיבוד טעים אבל לא הוא העיקר.

להתראות בלב הקיבוץ המתפתח ורוחש פעילות מעין ורחלי

“שינוי לא יבוא אם אנחנו נחכה לאדם אחר או זמן אחר.
אנחנו האדם שחיכינו לו. אנחנו השינוי שאנחנו מחפשים

.”

ברק אובמה

אנה אחמטובה הוא שם העט של אנה אנדרייבנה גורנקו, אשר נולדה בשלהי המאה התשע עשרה ונפטרה כאשר הייתי בן 16. מגדולות היוצרים בשפה הרוסית במאה העשרים, ומהבולטים שביוצרי המאה הזו. הייתה מהדמויות המרכזיות במה שמכונה "תור הכסף בשירה הרוסית".

יצירתה של אחמטובה כוללת שירים קצרים, דוגמת "שירת הפגישה האחרונה", והן מחזורים שיריים ארוכים, דוגמת המחזור "רקוויאם" המגולל את גורלו של העם הרוסי תחת שלטון הטרור של סטלין. שירתה עוסקת במגוון נושאים, החל מזמן וזיכרון, עבור דרך גורלה של האישה היוצרת, וכלה בקורותיו של העם הרוסי.

אנה אחמטובה הייתה כאמור משוררת מאוד מרגשת שהשפיעה גם על השירה העברית. רחל המשוררת תרגמה מספר שירים שלה ביניהם שירה של אחמטובה 'אי ילדך השחור', שיר המבטא באופן כואב מאוד גם את השתוקקותה של רחל עצמה אל ילד שלעולם לא יהיה לה.

אי ילדך השחור | אנה אחמטובה

אנה אחמטובה – ציור שלי / דודו

"אי ילדך השחור, אנה,
שבכה פה מתחת לרדיד?
מה יודעת ומה את זוכרת
על הבן הקטן, היחיד?"

"מנת האם – מצוקה נוקרת,
לא זכיתי, יחלתי בכדי.
נפתחו שערי גן-עדן,
מלאכיו לקחו את ילדי.

יום ניום – אך שמחה נשמש,

אפפני אביב לא-יתם.
רק ידי עורגות אל הנטל,
רק בכיו לי נשמע בחלום.

יהמה הלב, ישתוחח,
והפל אז זר ורחוק.
אהלך מחדר אל חדר,
אבקש עריסת התינוק."

תרגום: רחל בלובשטיין

ועדת תרבות ממשיכה בהרצת השאלון המקומי !

אם לא מילאת זה הזמן.

לחצו כאן כדי למלא

- אנחנו רוצים לשמוע אתכם, מה חשוב לכם, במה אתם טובים ואיפה תרצו להשתלב בחיי הקהילה !
- נביא פה מקצת מהתשובות שקיבלנו עד כה :
- "מצפה שנהיה יצרנים ולא רק צרכנים, שנצור לעצמנו תרבות קהילתית עם תכנים למגוון אוכלוסיות הקיבוץ"
 - "לתת חיי תרבות ערכיים ואיכותיים ברוח הקיבוץ- אירועים צנועים ברוח ההתיישבות הקיבוצית החילונית עם התייחסות למועדי ישראל"
 - "מוכנה להרצות על כילוי המשאבים של כדור הארץ, איך אכילת בשר ומוצרים מהחי תורמים לכילוי המשאבים ועוד"
 - "מוכן להנחות מעגלים שיח, משחקי חברה ועוד".

שלכם ובשבילכם,

ועדת תרבות

טקסט פתיחה ניר מאיר – מזכ"ל התנועה הקיבוצית

תוכנית 2030

חברות וחברים יקרים,

מתכננים עשור קדימה. תוכנית "[התנועה הקיבוצית 2030](#)" אותה אנחנו מפרסמים היום, מכילה את עיקרי תוכנית העבודה האסטרטגית לתנועה הקיבוצית לעשור הקרוב. תוכנית המהווה המשך לעשייה אותה הובלנו בהצלחה בארבע השנים האחרונות.

מטרת העל של התוכנית - להיערך ולאפשר את התנאים המתאימים להכפלת מספר חברות וחברי הקיבוצים עד שנת 2030 תוך שמירה והבטחת אופיינו הקיבוצי המיוחד בכל תחומי החיים.

להיבחר מחדש לתפקיד מזכ"ל התנועה זו לא תכלית אלא אמצעי, באמצעותו אוכל להמשיך, יחד עם צוותי עבודה מוכשרים בתנועה ובקיבוצים, להשפיע על המציאות ולעצב את העתיד המשותף שלנו כמיטב יכולתי.

תפקידה של מנהיגות לא מסתכם בהצבת תוכניות לחודש הבא או ל-100 הימים הקרובים. מנהיגות עם ניסיון וחזון חייבת להסתכל רחוק מעבר לאופק, למפות את הסיכויים והסיכונים, להיערך לבאות, לנצל הזדמנויות ולתכנן קדימה.

אני מאמין בעתיד התנועה הקיבוצית וביכולתנו לשמור ולהגן על היקר לנו. אני מאמין כי זו משימה לה שותפים כולנו. יחד בכוחות משותפים נעמוד בה בהצלחה.

לקריאת התוכנית ניתן [להקליק כאן](#),
או לגלול למטה.

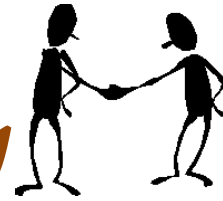
תודה רבה על התמיכה,
יחד ננצח!

ניר

מי שמעוניין לקרוא את החוברת יפנה אלי – תמר וולפין

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע,
השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,
והשבוע – יוסי מלינה
גר בשכונת עשור

איך הגעתי לקיבוץ

אני במקור מקיבוץ אפק, ואחרי נישואי לזיוה גרנו שם. כזוג צעיר עם ילדה, הלכנו להיות "משפחה מגוייסת" בקיבוץ רביד. משפחה מגוייסת זו משפחה שמגיעה מקיבוץ ותיק לקיבוץ צעיר, עובדת ובמקביל מלווה את האנשים שם, איך קיבוץ צריך להתנהל בחיי היומיום. הייתי שם גם לולן וגם עזרתי באבוקדו ובמנגו שגידלו שם. בשעות הערב, כשהיו אסיפות, הייתי לפעמים יו"ר אסיפה. עזרנו בכל מה שיכולנו לעזור – פגישות, עצות, מסיבות. אחרי שנה שם, חזרנו לקיבוץ אפק מכיוון שהתחייבנו לחזור לעבוד בעבודות שלנו. לאחר שנה, בתום ההתחייבות, החלטנו לחזור לרביד, והפעם כמשפחה נקלטת. לאחר שנתיים, הקיבוץ התפרק. חיפשנו מקום אחר, עשינו סבב קיבוצים, ואז חנה פרנקלין ז"ל, אחותה של זיוה, הציעה לנו לבוא לכאן. הגענו לכאן בשנת 1987, עברנו את תהליך הקליטה ומאז אנחנו כאן.

מה אני עושה בחיים

כשהגענו לכאן, היה מושג של "סבב" בענפים במשך שנה, כדי לראות במה אתה טוב. אז עבדתי בגד"ש החולה ופה מסביב לקיבוץ, בלול ובמפעל. בסופו של התהליך עברתי לעבוד במפעל, בחדר יציקה. לאחר מספר שנים פתחו את המשתלה והצטרפתי לצוות המצומצם שהיה, בהדרכת הארי וברנדה, שהחלום שלהם היה להקים משתלה של ערערים בארץ. עבדתי שם 26 שנים, עד שהחלט לסגור אותה ולהעביר אותה לגורם חיצוני. עכשיו אני עובד באבוקדו, מאוד נהנה ומרוצה שם. זו עבודה עם צוות גדול, תומך ואחראי, אני עוזר עם המים, אחראי על ארוחות הבוקר (הכנסתי הרבה

סלטים טריים ובריאים לתפריט ואנשים מאוד מרוצים מזה), מטפל בתאילנדים, עושה תיוק וסדר במשרד, שליחויות שונות. תמיד יש מה לעשות ואף פעם לא משעמם.

קרובי משפחה בקיבוץ

בתי – יסמין

אשתי לשעבר – זיוה מלינה

אחיינית של זיוה – גלי פרנקלין ומשפחתה

ילדיי שאינם בקיבוץ כרגע – נופר בחיפה, אביר בכרמיאל, שחק בניו-זילנד.

כמה מילים על הקיבוץ

באסיפת הקיבוץ הראשונה שהייתי כשרק הגעתי לכאן, הייתה הצבעה האם לתת תרומה של חצי מיליון ₪ לקיבוץ איילת השחר, שהיה אז בקשיים גדולים. הבקשה אושרה. הייתי בשוק שמאשרים את זה, כי הקיבוץ שלנו גם היה אז במצב על הפנים. זו הייתה תקופה שבמועצה היה עניין של "ערבות הדדית", קיבוץ עוזר לקיבוץ. אבל עדיין זה שזה אושר, זה היה הזוי.

משהו שאני רוצה לספר

אני מאוד קשור לקיבוץ המקור שלי, אפק, וכאן אני מרגיש קצת "ילד חוץ". אני מקבל הרבה מידע על מה שקורה שם, וכאילו מסתכל מבחוץ על מה שקורה כאן. אני אדם יחסית סגור, פחות של דיבורים ויותר של מעשים, אבל בפנים אכפת לי מאוד. אם מבקשים ממני לעזור, אני תמיד אבוא, ביום ובלילה.

תודה רבה יוסי, נעים להכיר!

\

משולחן העורכת

עוד חוזר הניגון / נתן אלתרמן

עוד חוזר הניגון שזנחת לשווא
והדרך עודנה נפקחת לאורך
וענן בשמיו ואילן בגשמיו
מצפים עוד לך עובר אורח

והרוח תקום ובטיסת נדנדות
יעברו הברקים מעליך
וכבשה ואיילת תהיינה עדות
שליטפת אותן והוספת לכת

ויידך ריקות ועירך רחוקה
ולא פעם סגדת אפיים
לחורשה ירוקה ואשה בצחוקה
וצמרת גשומת עפעפיים.

עוד חוזר הניגון שזנחת לשווא
והדרך עודנה נפקחת לאורך
וענן בשמיו ואילן בגשמיו
מצפים עוד לך עובר אורח.

- הניגון בחסידות מייצג מהות קדושה במסגרת עבודת ה'. הצדיק, בשעה שהוא משמיע ניגון, זוכה במעמד של קדושה וטהרה, הראוי לזמן של תיקון. החזרת הניגון היא ביטוי לשאיפה הטבעית של האדם לזכות בחירות.

מדובר ככל הנראה בסמל רוחני לנצחיות חיי האנושות, המכילה בתוכה את יכולתו האין-סופית של האדם להתקיים ו/או של המשורר ליצור.

מתוך: סיכומנה

דוד אלמן

הנספח הדיגיטאלי

Digital supplement (David Ellman)

"ישראל היתה מדינה חלשה שרק ידעה לייצא תפוזים"
מדברי נסיך החלומות של האמא ה-פסי-כו-לו-גית.
בתמונה למטה החלוצים מחפשים תפוזים לייצוא

פינת הבונה

מעניין שצריך להציג רשיון נהיגה בפאב עבור קניית
אלכוהול ואז אומרים לך שאסור לנהוג ולשתות

בתמונה למטה אפשר לראות את יבול התפוזים, הדבר היחיד
שהחזיק את ישראל מעל למים עד לבוא ה"משיח"

לפנינו מגדל התפוזים בו נאסף היבול שהחזיק את עם ישראל
למשך שנים ארוכות, עד... כן... נכון...

תמונות נוספות מתקופת התפוזים

זוכרים את תיק הצוללות?
כאן רואים את הצוללת שהביאה את התפוזים לחו"ל

סוף עונת התפוזים...

